

Et fællesskab af tjenere

Ugens vers

"Lad os holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vort håb, for han, som gav os løftet, er trofast; lad os give agt på hinanden, så vi tilskynder til kærlighed og gode gerninger" (Hebr 10,23-24).

Introduktion

I vores opgave med at opfylde den kristnes mission bør vi ikke undervurdere kirkens potentiale som et organiseret samfund af troende. Vi har allerede set, hvilke udfordringer vi kan møde, når vi kæmper for at modarbejde uret og fattigdom. Men i samarbejde med andre troende kan vi endnu blive en velsignelse for mennesker omkring os.

Fristelsen er, at vi, når vi kommer sammen som en menighed, bliver distraheret af at holde menigheden i gang og glemmer, at menigheden er til for at tjene den verden, hvori Gud har sat den. Som menighed må vi ikke ignorere den lidelse og ondskab, der findes omkring os. Kristus ignorerede den ikke. Det må vi heller ikke gøre. Vi må være tro imod befalingen om at forkynde evangeliet, og sammen med forkyndelsen går arbejdet med at hjælpe de undertrykte, de sultne, de nøgne og de hjælpeløse.

Sammen er vi som menighed og organisation Kristi legeme (se 1 Kor 12,12-20). Og som Kristi legeme bør vi som et fællesskab vandre, som Jesus vandrede, nå ud til andre, som Jesus gjorde, og tjene som Jesu hænder, fødder, stemme og hjerte i verden i dag.

Ugens tekster

- 2 Kor 2,14-16
- 2 Mos 32,1-14
- 1 Pet 2,12
- Fil 2,15
- Ef 2,19
- Hebr 10,23-25

Redskaber til forandring

I de første kapitler i Apostlenes Gerninger har vi set, hvordan de første kristne grundlagde et fællesskab, der var forskelligt fra andre, hvor de tog sig af deres nødlidende og sammen arbejdede også for dem, der stod uden for deres gruppe. De tilbød hjælp, hvor der var behov for det, og inviterede mennesker til at få del i det, Gud gjorde iblandt dem.

Paulus føjer en række andre billeder til Jesu brug af salt og lys for at beskrive menighedens gerning i verden. Han karakteriserer bl.a. dem, der lever som Guds folk, som et offer (se Rom 12,1), som Kristi legeme (se 1 Kor 12,12-20), som udsendinge (se 2 Kor 5,18-20), og som parfume (se 2 Kor 2,14-16). Alle disse billeder taler om rollen som repræsentanter eller redskaber for Guds rige her og nu, midt i en verden, som er ødelagt af den store strid.

Gennemgå hver af beskrivelserne ovenover. Hvilken af dem beskriver bedst den måde, du kunne tænke dig at repræsentere Gud på, hvor du bor? Hvorfor?

Hvert af disse billeder er knyttet sammen med handling. Vi udfører ikke disse handlinger for at blive gode nok i Guds øjne, men fordi vi allerede er accepteret af Gud gennem Jesu offer. Vi svarer på Guds kærlighed og nåde ved at være hans redskaber i en såret og døende verden.

Men der er også en dybere forståelse af disse billeder: Guds rige handler om Guds kærlighed og nåde. Når vi genspejler kærlighed og nåde mod andre, har vi del i Guds rige her og nu og er med til i praksis at vise andre mennesker, hvordan Guds rige er.

Under international lov er en nations ambassade anerkendt som en del af den nation, den repræsenterer. Det gælder også den fysiske tilstedeværelse i et fremmed land, måske langt væk fra moderlandet. På samme måde ser man her og nu glimt af Guds evige rige, når mennesker i deres liv viser, hvordan Guds rige er. Disse glimt giver os en forsmag på det ondes endelige nederlag. På denne måde kan vi som Kristi ambassadører, som hans udsendinge, erfare virkeligheden af hans kærlighed og retfærdighed i vores egne liv, i menigheden og i de menneskers liv, vi ønsker at hjælpe.

Til at
tænke over

Læs 2 Kor 2,16. Hvilken forskel er der mellem de to dufte, og hvordan kan du vide, hvilken slags du er?

En tjenende rest

Standarddefinitionen på "Guds rest" i de bibelske profetier finder vi i Åb 12,17: de "som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd" (se også Åb 14,12). I Bibelens beretning beskriver disse kendetegn Guds folk i de afsluttende faser af jordens historie. Men i Bibelens beretninger finder vi også eksempler på, hvordan en sådan rest opfører sig, og specielt hvordan disse mennesker tjener andre.

2 Mos 32,1-14
Åb 12,17

I denne sammenhæng er Moses' eksempel overvældende. Hvilken lighed er der mellem Moses i denne beretning og Guds rest, som den beskrives i Åbenbaringens Bog?

I sin vrede over Israel truede Gud med at udrydde dem og overføre løfterne til Abraham om, at hans efterkommere skulle blive et stort folk, til Moses og hans familie (se 2 Mos 32,10). Men det ønskede Moses ikke. I stedet dristede han sig til at argumentere med Gud. Han siger, at det ikke vil være godt for Guds omdømme, hvis han gjorde, som han truede med (se 2 Mos 32,11-13). Men Moses går videre endnu og er villig til at ofre sit eget liv for at formilde Gud.

Det havde været en kamp for Moses at lede disse mennesker gennem ørkenen. De havde klaget og skændtes næsten lige fra det øjeblik, han førte dem i frihed. Og alligevel siger Moses til Gud: Hvis du ikke kan tilgive dem, "så slet mig af den bog, du fører" (2 Mos 32,32). Hvilket eksempel på selvopofrelse og forbøn for dem, der slet ikke fortjener det! Og hvilket symbol på hele frelsesplanen!

"Da Moses gik i forbøn for Israel, blev hans frygtsomhed overvundet af hans dybe interesse for og kærlighed til dem, han havde været Guds redskab til at gøre så meget for. Herren lyttede til hans uegennyttige bøn og opfyldte den. Gud havde sat sin tjener på prøve. Han havde prøvet hans troskab og hans kærlighed til dette fejlede, utaknemmelige folk, og Moses havde bestået prøven med ære. Hans interesse for Israel skyldtes ikke egenkærlige motiver. Guds udvalgte folks vel betød mere for ham end personlig ære, ja, mere end at blive stamfader til et stort folk. Gud fandt behag i hans trofasthed, hans gode hjertelag og hans troskab, og fordi han var en tro hyrde, betroede Gud ham den store opgave at lede Israel til det forjættede land" (Ellen White, *Patriarker og profeter*, s. 160).

Hvad fortæller dette os om, hvordan vi, så vidt det er muligt, bør behandle dem, der begår fejl?

Til at
tænke over

At nå mennesker

Menighedens drøftelser kører af og til fast i et tilsyneladende behov for at vælge at fokusere på enten socialt arbejde eller evangelisk arbejde, velgørenhed eller vidnetjeneste, retfærdighed eller evangelisme. Men når vi får en bedre forståelse af disse begreber og ser på Jesu arbejde, forsvinder forskellen, og det går op for os, at forkyndelsen af evangeliet er nært knyttet til at hjælpe andre.

Ellen White forklarer det på denne måde: "Vi kan kun komme i forbindelse med offentligheden, hvis vi bruger Kristi fremgangsmåde. Frelseren færdedes blandt mennesker og viste dem, at han ønskede dem det bedste. Han havde medfølelse med dem og hjalp dem med at løse deres problemer. På den måde fik de tillid til ham. Så sagde han til dem: 'Følg mig.' ... Vi skal hjælpe de fattige, pleje de syge, trøste de sørgende og de efterladte, undervise de uvidende og vejlede de uerfarne. Vi skal græde med de grædende og glæde os med de glade" (Ellen White, *Vejen til et bedre liv*, s. 84).

Som vi har set, var disse to sider af Guds rige, retfærdighed og evangelisme, nært forbundet med hinanden, ikke alene i Jesu arbejde, men også i hans første befaling til disciplene: "Gå ud og prædik: Himmeriget er kommet nær! Helbred syge, opvæk døde, gød spedalske rene, driv dæmoner ud. I har fået det for intet, giv det for intet" (Matt 10,7-8). Kort sagt, en af de bedste måder at nå andre med evangeliet er at hjælpe dem med det, de har brug for.

1 Pet 2,12
Fil 2,15

Hvad siger Peter og Paulus om gode gerningers stærke vidnesbyrd?

Med en bredere forståelse af Guds gode nyheder giver evangelisme uden en stærk interesse for mennesker ingen mening. 1 Joh 3,16-18 og Jak 2,16 understreger modsætningen i forkyndelsen af evangeliet, hvor det ikke omsættes i handling. Evangelisme er bedst, når de gode nyheder om håb, frelse, omvendelse, forvandling og Guds altomfavnende kærlighed er et udtryk for ret og retfærdighed.

Både evangelisme og ønsket om retfærdighed udspringer af, at vi ser Guds kærlighed til de fortabte, nedbrudte og sårede mennesker. Vi vil ikke vælge den ene opgave frem for den anden. I stedet arbejder vi sammen med Gud for mennesker og opfylder deres største behov, idet vi benytter alle de resurser, Gud har betroet os.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi sikre os, at vi ikke forsømmer at forkynde evangeliet om frelse, mens vi udfører gode gerninger for andre?

Nåde inden for menigheden

I begyndelsen af Jobs Bog henviser Gud til Job som et eksempel på et menneske, der lever et retfærdigt og retskaffent liv i trofasthed mod ham. Det er bemærkelsesværdigt, at Gud lader sit omdømme være afhængigt af, hvordan hans folk lever deres liv på jorden. Men Paulus udvidede den tillid, Gud har til nogle af sine "hellige" til at indbefatte hele menigheden. "Så at Guds visdom i al sin mangfoldighed nu gennem kirken kan blive gjort kendt for myndigheder og magter i himmelrummet" (Ef 3,10)

Ef 2,19

Hvad tror du er indbefattet i tanken om, at menigheden er Guds husstand? Hvordan bør dette billede påvirke den måde, den organiserede kirke fungerer?

I en hvilken som helst organisation eller gruppe vil den måde, medlemmerne bliver behandlet på, være et udtryk for gruppens grundlæggende værdier. Som Guds husstand har menigheden det allerhøjeste kald at leve op til. "For Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud – som i alle de helliges menigheder" (1 Kor 14,33).

Værdier som ret og retfærdighed, nåde og kærlighed, som de viser sig i Guds ret, retfærdighed, nåde og kærlighed, bør styre alt, som sker i menigheden. Disse principper bør vejlede menighedens ledere lige fra de lokale menigheder til den verdensomspændende organisation i måden, hvorpå de tager beslutninger og viser omsorg for "disse mine mindste" i menighedsfællesskabet. De bør også være rettesnoren for, hvordan vi løser de konflikter, som af og til opstår blandt medlemmerne. Hvis vi ikke kan behandle vores egne med retfærdighed og værdighed, hvordan skal vi kunne gøre det over for andre?

Når kirken ansætter arbejdere, bør den være en gavmild arbejdsgiver, som sætter menneskene højere end andre hensyn. Den bør arbejde imod uretfærdig behandling af medlemmerne. Menighederne bør være sikre steder, hvor alle medlemmer gør, hvad de kan for at beskytte de svage. Og som vi ser i den første menighed, bør medlemmer af menighedens fællesskab være særligt villige til at give for at støtte dem i menighedsfamilien, som lider eller er i nød.

Jesus gav følgende bud. Han udtalte, at ikke alene ville det forvandle de troendes fællesskab, men det ville også vise dem, der så det, hvordan deres tro kom til udtryk: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,34-35).

Tilskynd hinanden til gode gerninger

Selv med de bedste motiver og intentioner kan det være både vanskeligt og nedslående at arbejde for Gud, selv om vi tror, at vi står på hans og det godes side. Verdens tristhed og smerte er virkelig. Dette er en af grundene til, at vi har brug for en menighed. Jesus gav os en model for denne slags støttende fællesskab i sit samvær med disciplene. Meget sjældent sendte han dem ud alene, og selv når det skete, ville de snart mødes igen for at dele deres erfaringer og forny deres energi og mod.

Hebr 10,23-25

Hebr 10,25 er det mest kendte af disse vers; men hvad siger de to foregående vers, som giver os en større forståelse af denne velkendte tekst? På hvilke måder kan vi tilskynde hinanden "til kærlighed og gode gerninger"?

I næsten en hvilken som helst opgave, sag eller projekt kan en gruppe, som arbejder sammen, udføre langt mere end, hvis alle disse mennesker arbejdede hver for sig. Det minder os igen om billedet af menigheden som Kristi legeme (se Rom 12,3-6), hvor vi alle har en forskellig, men supplerende rolle at spille. Når vi alle gør det, vi er bedst til, og gør det på en måde, som accepterer alles indsats i et samarbejde, kan vi i tro have tillid til, at vores liv og arbejde kan gøre en forskel for evigheden.

Resultater er vigtige, når vi ønsker at gøre det rette. Resultater handler om mennesker og deres tilværelse. Men nogle gange er vi nødt til at overlade det til Gud, hvad resultatet skal blive. Nogle gange, når vi arbejder for at afbøde fattigdom, beskytte de svage, befri de undertrykte og tale for de stumme, ser vi meget lidt fremgang. Men vi har håbet om, at vi arbejder for en langt større og i sidste ende vindende sag: "Lad os ikke blive trætte af at gøre det, som er ret; vi skal til sin tid høste, blot vi ikke giver op. Så lad os da gøre godt mod alle, så længe det er tid, især mod vore trosfæller" (Gal 6,9-10; se også Hebr 13,16).

Dette er grunden til, at vi er kaldet til at tilskynde hinanden. Vores retfærdige Gud og vores retfærdige fællesskab er vores største støtte. Vi inviterer andre til at slutte sig til os i dette fællesskab med Gud.

Til at tænke over

Kender du nogen eller ved du om nogen, som regelmæssigt arbejder for at afbøde andres lidelser? Hvordan kan du opmuntre den person eller gruppe i det gode arbejde, de udfører?

Til videre studium

"Vi skal gøre det samme arbejde som disciplene. Hver eneste kristen skal være missionær. Vi skal hjælpe de mennesker, som trænger til hjælp og vise dem medfølelse, og vi skal bestræbe os for at lindre den forpinte menneskeheds lidelser uden at vente noget til gengæld ... Vi skal give de sultne mad, de nøgne tøj og trøste de lidende og plagede. Vi skal hjælpe de fortvivlede og sætte mod i dem, der har opgivet det hele. Når Kristi kærlighed får mennesker til at hjælpe en forbyrder uden at vente noget til gengæld, vil det bidrage mere til at gøre ham til et bedre menneske end bøddelens sværd eller domstolens straf... Kristi kærlighed kan ofte smelte et hjerte, som ville blive hårdere af at blive irettesat" (Ellen White, *Vejen til et bedre liv*, s. 59.60).

"Slaveri, kastesystemet, uretfærdige racefordomme, undertrykkelse af de fattige, forsømmelse af de uheldige er alt sammen beskrevet som ukristeligt og en alvorlig fare for den menneskelige races velbefindende, og som noget ondt, som Kristi menighed er udpeget af sin Herre til at afskaffe" (Generalkonferensformand A.G. Daniels i sin tale ved Ellen Whites begravelse om hendes arbejde, *Life Sketches of Ellen G. White*, s. 473).

Spørgsmål til drøftelse

- 1. Der findes mange mennesker, grupper og organisationer, der arbejder for at lindre denne verdens nød. Hvilke særlige stærke sider, indsigt og resurser kan Syvende Dags Adventistkirken bidrage med i denne opgave?**
- 2. Kan du huske et tidspunkt, hvor du er blevet opmuntret og støttet af dit lokale menighedsfællesskab? Hvad kan du lære af det, så du selv kan give en lignende opmuntring og støtte til andre?**
- 3. Hvad kan, i tillæg til menighedens støtte, hjælpe dig til ikke at blive "træt af at gøre gode gerninger"?**
- 4. Nævn nogle af de retfærdigheds- og fattigdomsprojekter, du kender til, som Syvende Dags Adventistkirken er engageret i. Hvordan kan du bidrage til denne side af kirkens arbejde?**

Resumé

Som kristne er vi kaldede til at tjene andre, især dem, der lider, har det ondt og er undertrykt. Selv om vi hver især har vores individuelle ansvar på dette område, kan vi som et fællesskab, der fokuserer på at hjælpe andre, være langt mere effektive, når vi arbejder sammen som en menighedsfamilie.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Opsummer, hvad du har lært i dette kvartal, og del det med klassen:
 - 3-4 bibeltekster, som du har opdaget, eller som du har set på en ny måde
 - 3-4 hovedpunkter fra studiet og drøftelserne
- Har lektiernes emner og drøftelserne i din klasse på nogen måde påvirket dit praktiske kristenliv?
 - Gør du noget andet eller mere, eller giver du anderledes?
 - Er du/I i stand til at komme med praktiske forslag til noget, menigheden kan gøre i arbejdet for at udbrede retfærdighed og hjælpe de svage og små i samfundet?

Personligt
kristenliv

- Er dit bønneliv blevet ændret i forbindelse med dette kvartals studium?
- Har du fundet mennesker at bede for, som du ikke havde på din bedeliste tidligere?

Uddybende
spørgsmål

- Findes der aktiviteter eller diskussioner, som optager vores tid internt i menigheden, så vi ikke får gjort, hvad vi bør gøre for andre?
 - Hvis svaret er "ja", hvordan kan vi så forbedre situationen?
- Tænk på de mennesker, du evt. møder i forskellige situationer i dagligdagen. Måske har nogle af disse personer det svært i livet.
 - Hvilke typer af arrangementer eller aktiviteter i kirken føler du, at du i dag kan invitere dem med til?
 - Hvad kan du/vi gøre for bedre at byde sådanne mennesker velkommen?
 - Arrangementsmæssigt, altså hvilke aktiviteter vil tiltale dem?
 - Menneskeligt, altså hvordan vi er over for dem og hinanden?